

L'IES Berenguer d'Anoia, *el Berenguer*, és, ha estat i serà sempre un referent educatiu i cultural de la comarca d'Inca. No hi ha cap dubte. Sempre ha anat una passa endavant en el món educatiu i ha comptat, i compta, amb dones i homes compromesos amb l'educació pública.

La història educativa d'Inca feu un tomb radical, durant el curs 70-71, amb la inauguració d'un institut que va fer possible que els alumnes de la ciutat i de la comarca no s'haguessin de desplaçar a Palma per continuar els seus estudis secundaris. El centre va néixer amb la primera Llei General d'Educació, però encara com a Institut d'Ensenyament Mitjà d'Inca. Era el tercer institut de l'illa; hi havia, també, el masculí i femení de Ciutat. Aplicant la nova Llei, esdevingué Institut de Batxillerat, l'any 1973. Va ésser el primer centre que impartí educació mixta.

Des dels inicis, als anys 70, el centre va viure una època on el turisme havia propiciat un cert creixement econòmic de l'illa que necessitava desenvolupar-se socialment i cultural. El primer director ja va trobar resistències per aconseguir una educació generalitzada i gratuïta i les sabé contraposar a uns professors motivats, a uns alumnes autèntics, alguns provinents del medi rural, amb ganes d'aprendre, i a uns pares que volien per als seus fills allò que se'ls havia negat a ells. La història del Berenguer d'Anoia arrancà l'agost de 1970, quan Joan Lacomba, catedràtic de dibuix, s'implicà en cos i ànima per posar en marxa l'institut, malgrat tots els entrebancs existents. Durant dos anys, els alumnes i professors varen haver de conviure amb els picapedrers que arreglaven els desperfectes de l'edifici que havia projectat l'arquitecte basant-se en un reglament de l'any 1942. El centre constava de dos edificis. N'hi havia un destinat exclusivament per a nins i professors i un altre per a nines i professores, encara que mai es va arribar a dur a terme aquesta segregació, sinó que es va fer una aposta per la igualtat des dels inicis.

A dia d'avui, en ple segle XXI i a punt de complir els 50 anys, l'institut manté fermes els principis que el veieren néixer. És cert que la societat ha canviat i l'alumnat és molt més divers. També ha canviat la fesomia inicial del centre, i talment com si la roda del temps no s'hagués deturat, hem tornat a estar en obres: el tercer edifici. Un altre bloc que permet afirmar, més que mai, que *construïm Berenguer*. Les circumstàncies són diferents, encara que patim, també ara, constants canvis de lleis educatives. És el cicle de la vida. I el Berenguer en té molta, de vida.

I si el Berenguer s'ha caracteritzat per alguna cosa, al llarg d'aquest mig segle, ha estat precisament per saber on va. Sempre avançant. Com la vida. Si bé és cert que no s'ha vist tampoc alliberat d'algunes tempestes, també ho és que, davant les dificultats, s'ha mantingut immutable i ha estat capaç d'enfrontar-se a qualsevol situació i de mantenir la mà ferma al timó vers l'horitzó del seu destí.

En aquests moments tenc l'oportunitat i, també, la responsabilitat d'estar al capdavant de la direcció d'aquest centre. Voldria tenir un record especial per a tots els homes i les dones que han duit a terme també aquesta tasca al llarg de 50 anys: persones que han treballat per dignificar l'educació pública, amb compromís i dedicació. També per a tots els seus equips directius i per a tot el professorat que, d'una manera o una altra, hi ha deixat la seva empremta. Amb aquest escrit m'agradaria fer, també, un reconeixement a la tasca

de les persones, homes i dones, que amb satisfaccions i entrebancs, i als professionals que hi han treballat i hi treballen per aconseguir el que avui és: un referent cultural i educatiu a la comarca, un símbol de qualitat i tradició en el qual s'hi han format moltes generacions d'alumnes, de pares i mares, de fills i filles i, fins i tot, ja, de néts i nétes.

El nostre repte actual? Volem un centre educatiu del segle XXI, obert i connectat amb el món que ens envolta, amb l'entorn, inclusiu, multicultural, on s'hi treballa a partir d'uns valors, des del respecte i la convivència com a base de l'èxit educatiu. Un centre modern on es treballi en xarxa, però sense perdre les arrels fermes ni la identitat que sempre ha tingut.

Puc dir, com ho han fet milers d'alumnes, que he format part de la història del *Berenguer*. O que el *Berenguer* ha format part de la meua història. Vaig esser alumna del centre, vaig poder gaudir dels aires de llibertat que s'hi respirava i vaig conèixer companys i professors i professores que marcarien el meu camí. Durant aquesta època, vaig consolidar la que seria la meua vocació de per vida: l'ensenyament. Aquesta història de ben segur que s'ha repetit de generació en generació, amb els alumnes que han passat per les nostres aules, que han fet història, que hi han forjat part dels seus somnis i, sobretot, futures vocacions. I, si hi ha un fet indiscutible, és que el *Berenguer* ha fet planter i que tots i totes formam part d'aquest llegat i, per això, és el que s'ha triat com a punt de partida a l'hora de vertebrar els esdeveniments que es duran a terme durant els propers cinc mesos

Voldria fer, també, un esment especial per a tots aquells i aquelles, tant professors i professores com alumnes que ja no hi són, però que un dia hi eren i també feren història.

Arribam als 50 anys. Vull convidar-vos, en nom de l'equip directiu i de tota la Comunitat Educativa de l'Institut Berenguer d'Anoia, a participar i gaudir del programa d'actes que hem preparat.

Per acabar, només desitjar-vos que poguem celebrar l'efemèride tots plegats, així com s'ha de fer en commemoracions importants com aquesta: amb retrobaments, amb alegria, amb records, potser amb nostàlgia, amb imatges del passat, del present, de la vida.

Salut,

Maria Magdalena Coll Juan
Directora IES Berenguer d'Anoia

Febrer del 2020